

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **M. P.**

uniewinnionej od popełnienia czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. C.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Ka 1044/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt XII K 4/19,

postanowił:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć oskarżyciela posiłkowego P. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 roku sygn. akt XII K 4/19 uniewinnił oskarżoną M. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 roku, sygn. akt IV Ka 1077/21 po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając mu rażące naruszenia prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 170 § 1 KPK polegające na wadliwym rozpoznaniu przez Sąd ad quem zarzutu nr 1.1 apelacji, dotyczącego sposobu rozpoznania wniosku dowodowego przez Sąd a quo, zmierzającego do ustalenia podmiotu, w którym zatrudniona była oskarżona, co doprowadziło do pominięcia tego, że M. P. kreowała mylne wyobrażenie u pokrzywdzonego, co do tego, że prowadzi rozmowę z przedstawicielem podmiotu, z którym zawarł umowę, a nie z akwizytorem dążącym do sprzedaży nowej usługi;
2. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 167 § 6 KPK oraz 410 KPK polegające na pominięciu zarzutów nr III.1, IV, V apelacji - dotyczących podawania P. C. fałszywych informacji, co do podmiotu, który M. P. reprezentuje, oraz sposobu świadczonych usług, co doprowadziło P. C. do mylnego wyobrażenia przedsiębranego działania sprowadzającego się do uznania tego, że zlecenie windykacji prowadzone będzie w ramach zawartej z K. S.A. umowy, na ustalonych uprzednio warunkach;
3. Art. 433 § 2 KPK w zw. art. 366 § 1 KPK polegające na wadliwym rozpoznaniu przez Sąd ad quem zarzutu nr VI apelacji dotyczącego zaniechania przeprowadzenia przez Sąd a quo czynności zmierzających do uzyskania akt pracowniczych M. P., co doprowadziło do pominięcia roli, funkcji, zakresu obowiązków, znajomości wykorzystywanych w grupie kapitałowej mechanizmów, przebytych szkoleń z obsługi klienta, podmiotu szkolącego, a w konsekwencji możliwości precyzyjnego odtworzenia zamiaru oraz pełnionej przez M. P. funkcji;
4. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 7 KPK polegające na nierozpoznaniu zarzutu nr X apelacji dotyczącego dowolnej interpretacji przez Sąd a quo dowodu w postaci stenogramów oraz korespondencji mailowej P. C., z której

wywiedziono, że P. C. świadomie chciał wycofać się z umowy z K.1, podczas gdy nie wiedział nawet o jej zawarciu, co spowodowało, iż Sądy me zbadały sposobu działania M. P., a zarzut apelacji nie został w jego istocie rozpoznany;

5. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 410 KPK art. polegające na pominięciu przez Sąd ad quem zarzutu nr IX apelacji dotyczącego doprowadzenia przez M. P. do zawarcia przez P. C. umowy z K.1, pomimo wiedzy po stronie M. P., o braku świadomości w czasie prowadzonej z nią rozmowy o istnieniu wiążącego go nowego wzorca umownego oraz pomimo tego, że me godził się na wykorzystywanie przez Nią jego danych osobowych, w tym na kontakt z nim;
6. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 410 KPK polegające na pominięciu przez Sąd ad quem zarzutu nr XIV apelacji dotyczącego pominięcia przez Sąd a quo treści dostarczonych przez K. S.A. zrzutów ekranu, obrazujących udostępnione przez K. S.A. informacje na moment zawierania umowy me ma w żaden sposób oznaczonego pliku z OWU K.1, z którymi pokrzywdzony mógłby się zapoznać, co skutkowało daleko błędnym ustaleniem tego, że P.C. znał treść wzorca umownego;
7. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 410 KPK polegające na pominięciu zarzutu nr XII apelacji, dotyczącego pominięcia przez Sąd a quo okoliczności przedstawiania przez M. P. - jako pracownika K. S.A. - usług windykacyjnych jako własnych, świadczonych przez K. S.A. co doprowadziło P. C. do błędnego rozumienia przedsięwziętych działań;
8. Art. 433 § 2 KPK w zw. art. 410 KPK polegające na wadliwym rozpoznaniu przez Sąd ad quem zarzutu nr VII apelacji dotyczącego pominięcia przez Sąd I instancji wskazaną w przesłanej przez K. SA. informacji, że usługa „wezwanie do zapłaty plus na koszt dłużnika” wykonywana będzie w ramach zawartej z K. S.A. umowy;
9. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. art. 170 § 1 pkt 4 KPK w zw. z art. 391 § 1 KPK polegające na wadliwym rozpoznaniu zarzutu nr 1.2 apelacji oskarżyciela posiłkowego dotyczącego pominięcia dowodu z przesłuchania M. G., będącego bezpośrednim świadkiem wielu istotnych okoliczności;

10. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 KPK polegające na nie rozpoznaniu zarzutu nr 1.3 apelacji dotyczącego bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie zarządu K. S.A., K. Sp. z o.o., K.1 w osobach J. K., M. K., M. K.1, co uniemożliwiło stronie ustalenie okoliczności dotyczących mechanizmu działania M. P.;
11. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 KPK polegające na pominięciu zarzutu oznaczonego nr II apelacji, dotyczącego bezpodstawnego oddalenia przez Sąd a quo wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji źródłowej regulującej wzajemne stosunki podmiotów K. S.A., K.2 Sp. z o.o. oraz K.1, a także z korespondencji mailowej M. P. dotyczącej pokrzywdzonej spółki, co uniemożliwiło odtworzenie przebiegu zdarzenia, zweryfikowania do kogo należał panel klienta, czy został umieszczony w mm wzorzec umowny K.1, wobec braku zgody na przekazywanie danych osobowych, roli M. P., sposobu przekazywania informacji pomiędzy pracownikami, zamiennego używania w kontakcie z klientami domen,
12. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 410 KPK polegające na pominięciu przez Sąd ad quem zarzutu nr VIII apelacji dotyczącego pominięcia przez Sąd a quo tego, że M. P. zignorowała brak zgody pokrzywdzonego na przekazywanie oraz wykorzystywanie jego danych osobowych i wykorzystwała je w celu zawarcia kolejnej umowy;
13. Art. 433 § 2 KPK w zw. z art. 7 KPK polegające na pominięciu przez Sąd ad quem zarzutu nr XI apelacji, dotyczącego wadliwego rozumowania Sądu a quo, który wywiódł, że M. P. podała P. C. informację o tym, że zawiera on nową umowę z K.1, co pozostawało w pełnym oderwaniu od udzielonych P. C. informacji przez M. P., która informowała o tym kto będzie świadczył usługi windykacyjne;
14. Art. 433 § 2 KPK w zw. z Art. 410 KPK polegające na pełnym pominięciu przez Sąd ad quem zarzutu nr XIII apelacji, dotyczącego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla swojego mocodawcy w wysokości przeszło 14 000 zł., który Sąd Rejonowy potraktował jako irrelevantny z punktu widzenia znamion czynu zabronionego, poprzez wskazanie, że M. P.

nie działała w celu osiągnięcia korzyści, co pozostaje wnioskiem w całości chybionym.

Prokurator Rejonowy Gdańsk-Oliwa w Gdańsku w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywisti bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 kpk.

Tożsame rodzajowo zarzuty obrazy przepisów postępowania karnego wymienione w punkcie I-XV pod pozorem rzekomej obrazy art. 433 § 2 kpk w istocie skierowane są pod adresem sądu pierwszej instancji z założeniem, że uchybienia których zarzuty te dotyczą tj. obrazy art. 7 kpk, 170§1 kpk, 167 kpk, 366 kpk i 410 kpk przeniknęły do postępowania odwoławczego, a błędy popełnione przez sąd a quo nie zostały w postępowaniu odwoławczym skorygowane. Należy jednak podkreślić, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dokonywał w niniejszej sprawie jakichkolwiek nowych ustaleń faktycznych i w ramach rozpoznania podniesionych w apelacji w pkt I-XIV zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego, ograniczył się do wyrażenia swojego trafnego przekonania o prawidłowości oceny dowodów, zasadności oddalenia wniosków dowodowych wymienionych w pkt I ppkt 1-4, rzekomego pominięcia dowodów i okoliczności wskazanych w pkt IV, V, VII-IX i XII-XIV oraz rzekomego naruszenia art. 366§1 kpk.

W ocenie Sądu Najwyższego owo „przeniknięcie” uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się zaś może dopiero wówczas i w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo, że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym.

Tej właśnie materii dotyczą w rozpoznawanej kasacji zarzuty określone w punkcie I-XV, które ocenić należało jako bezpodstawne, nierzetelne i niemające rzeczywistego odzwierciedlenia w realiach rozpoznawanej sprawy. Wywiązanie się przez sąd odwoławczy z zadania jakie przed nim stoi w zakresie dokonania prawidłowej i respektującej treść oraz wymogi zawarte w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 2 kpk nie może być utożsamiane z podzieleniem racji skarżącego. Nie dochodzi

zatem do naruszenia wymienionych przepisów prawa procesowego konstytuujących standard, jakiemu odpowiadać ma uzasadnienie sądu odwoławczego, nawet gdy sąd ten nie zgodzi się z argumentami apelującego, jeśli tylko rzetelnie oraz w sposób logiczny, przekonujący wskaże w uzasadnieniu wyroku powody dla których zarzuty i wnioski odwoławcze uznał za niezasadne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2011 roku, II KK 22/11).

Analiza treści pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu i jego konfrontacja z treścią zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego pozwala na przyjęcie, że wbrew twierdzeniom autora kasacji kontrola odwoławcza została przeprowadzona prawidłowo, a uzasadnienie orzeczenia sądu ad quem odpowiada wymaganiom określonym przez prawo procesowe.

Podzielić należy również stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację, odnośnie bezzasadności zarzutów rażącego naruszenia art. 433 § 2 kpk. Prokurator zasadnie stwierdził w treści tego pisma, że analiza treści kasacji złożonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wskazuje, że zarzuty podniesione przez jej autora de facto opierają się wprost na powtórzeniu całości argumentacji i tez przedstawionych w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, do których odniósł się w sposób prawidłowy i rzetelny Sąd odwoławczy rozważając należycie wbrew twierdzeniom skarżącego wszystkie zarzuty obrazy przepisów postępowania podniesione w zwykłym środку co wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasację zasadnie również wskazano, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że zarzut kasacyjny naruszenia art. 433§2 kpk jest skuteczny wyłącznie wówczas, gdy Sąd odwoławczy w ogóle nie rozważy zarzutów apelacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 roku, sygn. akt II KK 127/12). Zatem jeżeli nawet odniesienie się przez Sąd drugiej instancji do każdego z zarzutów jest dosyć powierzchowne i nie satysfakcjonuje strony to omawiany zarzut nie może być uznany za zasadny. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika również, że kasacja jest środkiem nadzwyczajnym, zaś celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci

bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Ze wskazanych wyżej powodów możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może więc służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje się zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2014 r., II KK 33/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19).

Ze wskazanych wyżej przyczyn kasacja na podstawie art. 535 § 3 kpk została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

W konsekwencji tego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono oskarżyciela posiłkowego P. C..

[as]